

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 81/2020
31.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., улица ..., чији је пуномоћник Југослав М. Раичевић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 196/2020 од 09.07.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 31.07.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 196/2020 од 09.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 17.07.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 196/2020 од 09.07.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 17У 7568/18, као неоснован.

Предлагач сматра да је ожалбеним решењем неосновано одбијен приговор ради убрзавања поступка. Истиче да је поступак у овој управној ствари започео подношењем пореске пријаве 30.05.2017. године, да је тужба поднета 22.04.2018. године, да управни спор и даље траје, а да је суд неактиван више од две године. Предлаже да суд усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће одредити првенство у одлучивању у конкретном предмету, те обавезати Републику Србију да предлагачу надокнади одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим

распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 17У 7568/18, као неоснован, са образложењем да је подносиатеља приговора својим понашањем допринела дужини трајања поступка тако што је тужбом оспорила четири решења, па је морало доћи до раздвајања предмета. По налажењу Управног суда неоснован је навод приговора да је период од подношења тужбе 22.04.2018. године до дана подношења приговора 29.06.2020. године пратила неактивност суда. Оцењено је да предмет спора не захтева хитност у поступању и да је без утицаја на другачије одлучивање навод приговора којим се указује на целокупно трајање поступка.

По налажењу Врховног касационог суда, основано се у жалби указује на то да се приликом оцене суђења у разумном року узима у обзир целокупно трајање поступка. Приликом утврђивања повреде права на суђење у разумном року у управном спору не сме се занемарити време трајања управног поступка који му је претходио, јер он представља интегрални део управног решавања. Управни суд је у ожалбеном решењу оценио само време трајања управног спора налазећи да од момента подношења тужбе до подношења приговора није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд је утврдио да је порески поступак који је претходио управном спору за предлагача отпочео 17.10.2017. године када је као купац непокретности (солидарни јемац) поднела жалбу против четири првостепена решења о утврђивању пореза на пренос апсолутних права продавцима непокретности. Дакле, поступак битан за оцену суђења у разумном року који обухвата и управни поступак и управни спор у односу на предлагача је у време подношења приговора ради убрзавања поступка трајао две и по године. Сам управни спор у коме се оцењује законитост решења о утврђивању пореза на пренос апсолутних права траје од априла 2018. године и, према пракси Европског суда за људска права коју прихватају Врховни касациони суд и Уставни суд Србије, не може се сматрати предметом који захтева приоритетно решавање. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, као што је то случај са Управним судом, овакви предмети се решавају према редоследу пријема у суд у складу са чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 39/16).

Приликом оцене да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је имао у виду да је Управни суд предузимао радње како би прибавио списе предмета туженог органа и створио предуслове за доношење одлуке о тужби, али да списи и одговор на тужбу нису достављени кривицом управног органа. У току 2020. године постојала је објективна немогућност суда да поступа у спорном предмету - најпре за време ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова који су по закону нарочито хитни и морају имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете. Повреда права на суђење у разумном року може се утврдити само у случају неоправданих дужих периода неактивности у раду суда, који, по налажењу Врховног касационог суда, у предметном поступку не постоје.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић